

Arrest

nr. 116 191 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. T. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) te Grozny geboren en bent gehuwd met G. Y. (...) (OV 6.262.096) met wie u in Grozny woonde. In 2000 werd u zonder reden kortstondig door enkele Russische soldaten vastgehouden op de ROVD. Na tussenkomst van een Tsjetsjeense medewerker werd u terug vrijgelaten. Ook in 2002 werd u kortstondig door Russische militairen opgepakt na een paspoortcontrole. Samen met enkele anderen kreeg u enkele algemene vragen of u had gestreden waarna u terug in vrijheid werd gesteld. Sinds 2001 of 2002 verhuurde uw moeder een appartement aan de mensenrechtenorganisatie Memorial. In

november 2007 kwamen enkele mannen in burger naar uw woning met de vraag niet meer aan Memorial te verhuren. U weigerde hierop in te gaan. Een week later werd u op uw werk opgepakt en naar een onbekende plaats gebracht. U werd er geslagen en beschuldigd van samenwerking met de rebellen en u werd in verband gebracht met meerdere explosies. Na 3 dagen wist een vriend u vrij te kopen en bracht u naar huis. Diezelfde avond vertrokken jullie naar uw moeder. U hoorde van een vriend dat u officieel in opsporing was geplaatst waarna u besloot Rusland te verlaten. In april 2008 vertrokken jullie uit Rusland en reisden naar Polen waar jullie op 17/04/2008 aankwamen. U diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Niettemin reisden jullie datzelfde jaar naar België door en dienden er op 27/05/2008 een asielaanvraag in. Deze werden echter door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen daar Polen volgens de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen waarna jullie naar daar werden teruggestuurd. In 2009 verwierven jullie er de subsidiaire beschermingsstatus. De Vluchtelingenstatus werd jullie evenwel geweigerd. In juni 2010 kwamen jullie voor een tweede maal naar België. U liet uw gezin achter in België en ging terug naar Polen om er werk te zoeken, maar u keerde in september 2010 terug naar België omdat u had gehoord dat uw vrouw een medische regularisatieprocedure had ingesteld. Op 14/03/2011 vroegen jullie voor een tweede maal asiel in België aan. Deze aanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet in overweging genomen daar Polen volgens de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. Op 06/08/2012 vroegen jullie voor een derde maal asiel in België aan. Deze aanvragen werden echter door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen daar Polen volgens de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. Tussentijds keerde u nog enkele malen naar Polen terug om jullie verblijfsdocumenten aldaar in orde te houden. Op 14/05/2013 dienden jullie een vierde asielaanvraag in België in. U vraagt asiel omwille van de hierboven geschetste problemen in de Russische Federatie. Ten aanzien van Polen wees u erop dat het moeilijk is voor niet-Polen om werk te vinden, dat de sociale instellingen slechts voor de duur van één jaar hulp bieden, dat u daarna geen geld meer had om in het onderhoud van uw gezin te voorzien. Deze toestand heeft ertoe geleid dat uw echtgenote psychische problemen heeft gekregen. Om jullie asielaanvra(a)g(en) te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: het paspoort van uw vader, de medische verzekeringsbewijzen van uw vrouw en kinderen, een bewijs van gezinssamenstelling, schoolattesten van uw kinderen, uw rijbewijs, de tijdelijke Russische identiteitskaarten van u en uw vrouw, de binnenlandse en internationale paspoorten van u en uw vrouw, de geboortebewijzen van uw kinderen, jullie huwelijksakte, jullie verblijfskaarten van Polen, 2 medische attesten van uw vrouw, een reisticket tussen Polen en België, een huurcontract tussen uw moeder en Memorial, een brief van Memorial, uw geboorteakte, het binnenlands paspoort van uw moeder en een uitslag van medisch onderzoek. U toonde ook een röntgenfoto die omwille van praktische redenen niet werd ingehouden.

B. Motivering

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat jullie volgens de informatie verkregen vanwege de Poolse asielinstanties waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, in 2009 in Polen de subsidiaire bescherming (pobyt) werd toegekend. Uit informatie vanwege diezelfde asielinstanties en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat dit statuut jullie niet is ontnomen en nog steeds geldig is (zie landeninformatie 3). Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu met zekerheid kan worden gesteld dat u in Polen nog steeds kunt genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, kan u geen belang doen gelden om uw in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. Welnu, er moet opgemerkt worden dat u hier niet in slaagt. Zo oordeelt het Commissariaat-generaal dat de door u ingeroepen vrees ten opzichte van Polen niet gegrond is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u omwille van economische redenen (tekort aan geld en moeite om werk te vinden) Polen hebt verlaten. U maakte geen melding van enige vervolgingsfeiten jegens u of uw gezin; enkel een algemene verwijzing naar een moslima die door skinheads werd geslagen in Polen (CGVS p.3). Welnu, zelfs indien deze door u aangehaalde economische problemen werden verzaamd door elementen van discriminatie - u gaf aan dat het met name moeilijk is om werk te vinden omdat op de Poolse arbeidsmarkt de voorkeur wordt gegeven aan Poolse werknemers - deze problemen niet dusdanig ernstig kunnen worden genoemd dat ze gelijk te stellen zijn met vervolging of enig reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hierdoor kan er ten

aanzien van Polen geen sprake zijn van enige gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van wat vooraf gaat, dient uw huidige asielaanvraag enkel nog onderzocht te worden of in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit ten aanzien van de Russische Federatie.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging van de Russische autoriteiten te vrezen omwille van het feit dat uw moeder een appartement aan Memorial had verhuurd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Ten eerste werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees reeds ernstig ondermijnen. Zo verklaarde u dat u na uw aanhouding in 2007, die ook de reden waarom u Tsjetsjenië verliet betreft, door uw vriend R. (...) naar huis werd gebracht en daar 's morgens aankwam. Diezelfde avond bracht hij u en uw familie naar uw moeder die in Assinovskaya woonde. U gaf geen andere plaatsen aan waar u voor uw vertrek uit Rusland zou hebben verbleven (CGVS p.11-12). Uw vrouw verklaarde eveneens dat u na uw vrijlating door R. (...) naar huis werd gebracht. Echter, naast het feit dat ze er totaal geen idee van had op welk moment u na uw vrijlating thuiskwam, stelde zij dat jullie pas de volgende dag uit jullie huis waren vertrokken. Bovendien stelde ze dat jullie naar een oom die in Valerik woonde gingen en dat u daar gedurende enkele maanden van uw verwondingen herstelde. Pas hierna zouden jullie bij uw moeder hebben verbleven (CGVS vrouw p.4). Toen zij met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde ze enkel dat het lang geleden is en dat ze zich niet alles goed kan herinneren (CGVS vrouw p.5). Echter dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden geen details betreffen en dat jullie op verscheidene vlakken tegenstrijdig zijn. Bijgevolg is de loutere verwijzing naar het lange tijdsverloop niet afdoende. Een dergelijke tegenstrijdigheid betreffende de (cruciale) periode voor uw vertrek uit Tsjetsjenië is dan ook niet geloofwaardig.

Voorts legde uw vrouw incoherente verklaringen af betreffende de indicaties dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog zou worden gezocht. Toen haar tijdens het CGVS-asielgehoor gevraagd werd of er nog zaken waren gebeurd sinds jullie vertrek uit Tsjetsjenië, stelde ze dat uw moeder nog 2 of 3 keer werd bedreigd. Hierbij zou er naar u zijn gevraagd. Naast het feit dat uw vrouw zelfs niet bij benadering kon zeggen wanneer die bezoeken hadden plaatsgevonden, had zij in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaard dat er sinds jullie vertrek uit Tsjetsjenië geen nieuws was over de problemen en de situatie daar toen haar dit expliciet werd gevraagd (CGVS vrouw p.5, vragenlijst 3.5). Toen zij met deze verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat haar dit niet werd gevraagd. Dergelijke verklaring is niet afdoende daar uit de vragenlijst blijkt dat deze vraag wel werd gesteld en bovendien werden haar verklaringen van de CGVS-vragenlijst haar voorgelezen waarna zij zich haar middels haar handtekening akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen (CGVS vrouw p.5). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat ze geen melding van deze bezoeken maakte in de vragenlijst toen haar expliciet werd gevraagd of ze sinds jullie vertrek nog nieuws had over de situatie en de problemen in Tsjetsjenië.

Voorts legde u betreffende het feit dat u officieel in Rusland wordt gezocht onaannemelijk vage en onduidelijke verklaringen af die uw gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigen. Zo stelde u in eerste instantie dat er nog geen strafzaak tegen u was ingesteld. Hierna zei u dan weer dat u van een familielid had gehoord dat u officieel werd gezocht in Rusland en dat een zaak pas na 15 jaar verjaart in Rusland. Gevraagd naar een verklaring voor de inconsistentie dat u enerzijds officieel

gezocht wordt en hierbij de verjaringstermijn van een zaak aangaf maar dat u anderzijds verklaarde dat er geen strafzaak tegen u loopt, kon u hier geen verklaring voor geven. U stelde enkel dat u officieel werd opgespoord wat maakt dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er een strafzaak tegen u werd opgestart, dit te meer gezien het feit dat u ook aangaf dat er officiële beschuldigingen tegen u waren (CGVS p.7, 9). Aangaande de officiële beschuldigingen tegen u, legde u evenmin verhelderende verklaringen af. Nadat u verklaarde een vriend te hebben bij de 6de afdeling werd u gevraagd welke informatie hij over een officiële beschuldiging tegen u had: u gaf aan dat u wordt gezocht voor ontsnapping uit detentie. Uiteindelijk gaf u ook aan dat uw vriend u had verteld dat u gezocht werd voor rebellenactiviteiten en voor betrokkenheid bij explosies. U zou officieel van deze zaken worden beschuldigd (CGVS p.8, 9, 13). Vooreerst is het vrij opmerkelijk dat u initieel aangaf niets te weten over een officiële beschuldiging tegen u (CGVS p.8). Voorts kon u niet zeggen hoe u de rebellen volgens de officiële beschuldigingen zou hebben geholpen. Toen u gevraagd werd bij welke explosies u volgens de officiële beschuldiging was betrokken kon u dit evenmin zeggen (CGVS p.9, 14). U stelde wel dat ze tijdens uw aanhouding alle explosies in de Saykanovstraat aan u toeschreven, dit in een periode van 1999 tot uw aanhouding in 2007 (u stelde tot 'heden'). Toen gevraagd werd of er daar na 2004 nog explosies plaatsvonden kon u dit echter niet zeggen (CGVS p.8). Vanuit welke detentieplaats u volgens de officiële beschuldiging zou zijn ontsnapt, en door welke instantie u voordien zou zijn vastgehouden in die detentieplaats kon u niet met zekerheid zeggen (CGVS p.13, 9). Een dergelijke vaagheid betreffende de officiële beschuldigingen tegen u is niet aannemelijk daar deze toch enigszins concreet dienen te zijn. Voorts had u er geen idee van welke instantie er zich met uw zaak bezighoudt. Of uw zaak al bij het gerecht was kon u evenmin zeggen (CGVS p.9). Van iemand die stelt dat hij officieel door de autoriteiten wordt gezocht en die deze informatie van een vriend bij de 6de afdeling verkreeg kan worden verwacht dat hij meer concrete informatie over de aard van de beschuldigingen die hem ten laste worden gelegd kan geven (CGVS 8-9). Het feit dat u hem na 2008 niet meer contacteerde nadat u van hem had gehoord dat u wordt beschuldigd van rebellenactiviteiten en van het ontsnappen uit detentie is in het licht van uw verregaande onwetendheid hieromtrent evenmin aannemelijk te noemen (CGVS p.13). Een dergelijke vaagheid, onwetendheid en incoherentie aangaande de actualiteit van uw vervolgingsproblemen duidt op een desinteresse die niet in overstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Betreffende het feit dat uw moeder gedurende een lange tijd een appartement aan Memorial heeft verhuurd dient vooreerst te worden herhaald dat u de door u verklaarde vervolgingsfeiten niet aannemelijk kunt maken. Voorts dient te worden vastgesteld dat uw moeder sinds 2010 niet meer aan 'Memorial' verhuurde en dat uw moeder nog steeds in Tsjetsjenië woont (landeninformatie 2, CGVS p.2). Bovendien kan nog worden aangestipt dat u opmerkelijk genoeg verklaarde dat jullie sinds 2008 niet meer aan Memorial verhuurden (CGVS p.6). Indien u daadwerkelijk zwaarwichtige vervolgingsproblemen zou hebben gehad omwille van het verhuren van een appartement aan Memorial kan worden verwacht dat u zou weten wanneer uw moeder stopte met de verhuur van een appartement aan Memorial. Het is evenzeer opmerkelijk dat u dit verband met de verhuur van een appartement aan Memorial niet in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS aanhaalde ondanks het feit dat dit de oorzaak van uw vervolgingsproblemen zou betreffen (vragenlijst 3.1-3.8). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat u zou worden vervolgd omwille van het feit dat uw moeder in het verleden aan 'Memorial' een appartement heeft verhuurd.

Volledigheidshalve kan betreffende de kortstondige arrestaties in 2000 en 2002 worden opgemerkt dat deze geen aanleiding tot uw vertrek uit Rusland vormden noch dat zij zouden gerelateerd zijn tot uw aanhouding in 2007 (CGVS p.11, 14).

Betreffende de verklaarde geheugenproblemen van uw vrouw dient te worden vastgesteld dat dit door geen enkele medisch attest wordt ondersteund. De neergelegde attesten die in het kader van haar medische regularisatieprocedure werden opgemaakt stellen enkel dat zij een depressie heeft en dat hiervoor een behandeling wordt aangeraden. Voorts diende zij tijdens haar zwangerschap een prenatale controle te ondergaan.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Het paspoort van uw vader en van uw moeder, uw geboorteakte, de medische verzekeringsbewijzen van uw vrouw en kinderen, een bewijs van gezinssamenstelling, de schoolattesten van uw kinderen, uw rijbewijs, de tijdelijke Russische identiteitskaarten van u en uw vrouw, de binnenlandse en internationale paspoorten van u en uw vrouw, de geboortebewijzen van kinderen en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De verblijfskaarten van Polen tonen aan dat jullie daar een verblijfsstatuut hebben wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het huurcontract met Memorial en de brief van O. T. (...), hoofd van de vertegenwoordiging van Memorial in Grozny, tonen aan dat uw moeder tot 2010 een appartement aan Memorial verhuurde

wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bevestigt dit, al geeft het eveneens aan dat Memorial niet op de hoogte is van uw vervolgingsproblemen.

De uitslag van uw medisch onderzoek en de röntgenfoto tonen aan dat u bepaalde medische problemen hebt die evenwel niet aan vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt gezien daarover geen informatie uit de betreffende bewijsstukken is te distilleren.

Het reisticket geeft aan dat u tussen Polen en België hebt gereisd wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Er kan nog worden toegevoegd dat betreffende de gewelddadige inval bij u thuis die dezelfde dag van de (laatste) arrestatie van uw man plaatsvond, dient te worden vastgesteld dat u niet in staat was te zeggen in welke maand of in welk jaar deze incidenten plaatsvonden. Gezien u beide incidenten met elkaar verbindt en stelt dat de inval omwille van de uw man plaatsvond kan u met dergelijke vaagheid deze gewelddadige inval niet aannemelijk maken, dit te meer gezien uw man zijn vervolgingsproblemen evenmin aannemelijk kon maken (CGVS p.2, 3, 6).

Bijkomend haalde u aan dat u huwelijksproblemen had in Tsjetsjenië. U had een slechte relatie met uw schoonmoeder. Uw man was bij momenten onder invloed van alcohol en hij heeft u in Tsjetsjenië ook enkele malen geslagen. Gevolg was dat u hem in totaal vier maal had verlaten, maar telkens ook naar hem bent teruggekeerd. Ook wees u erop dat uw schoonmoeder indertijd aanstuurde op een scheiding en ermee gedreigd heeft uw kinderen van u af te pakken. Wat dit bijkomend asielmotief betreft, dient alvast te worden opgemerkt dat dit motief actualiteit mist in de zin dat niet kan worden gesproken van een actuele en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Immers blijkt uit uw verklaringen dat u momenteel nog steeds gehuwd en samenwonend bent. Ook blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw man als u zelf er, minstens bij menten, blij van hebben gegeven zich te willen inzetten voor het behoud van het huwelijk (CGVS, p. 7). Bovendien gaf u aan dat er zich de laatste 5 jaar, sinds jullie aankomst in Europa, geen (geweld)incidenten tussen jullie meer hadden plaatsvonden. Dat wat dit bijkomend motief niet gesproken kan worden van een gegronde vrees dan wel een reëel risico op ernstige schade wordt gevestigd door de vaststelling dat dit motief niet de aanleiding van jullie vertrek uit Tsjetsjenie betreft daar u voordien, voordat de vervolgingsproblemen voor uw man ontstaan waren, nooit had gedacht dat jullie Tsjetsjenië zouden verlaten. Ook blijkt dat u van dit motief geen melding maakte in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS en stelde u daar dat u geen persoonlijke vrees koesterde (CGVS p.7-8, vragenlijst 3.5)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel roepen verzoekende partijen de schending in van de artikelen 3 *juncto* artikel 13 EVRM en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ten slotte voeren verzoekende partijen in een vierde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (ten aanzien van Polen) (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van de middelen is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve evenmin onontvankelijk.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen wijzen erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij menen dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijzen erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook het feit dat zij een completer verhaal zouden hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” betekent volgens verzoekende partijen niet dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partijen wijzen er tenslotte nog op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan henzelf.

2.2.5.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de verschillende fundamentele tegenstrijdigheden, incoherenties, onduidelijkheden en vaagheden ertoe hebben geleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsproblemen die verzoekende partijen zouden hebben gekend in Tsjetsjenië, waardoor kan worden besloten dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in hun land van herkomst. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het verkondigde asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissingen te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partijen tijdens hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partijen zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat het feit dat verzoekende partijen na hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een completer verhaal hebben verteld, niet betekent dat er dan sprake is van een tegenstrijdigheid, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de onderlinge/openvolgende tegenstrijdige/incoherente verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend, nu verzoekende partijen er geen afdoende verklaring voor hebben kunnen geven, en dat deze verklaringen elkaar dus niet kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.6.1. Verzoekende partijen betogen dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties of tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens.

Het is volgens verzoekende partijen ook totaal niet correct dat verwerende partij, wanneer een asielzoeker verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft, zomaar zonder enig onderzoek terzake naar deze personen gaat oordelen net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn, dit terwijl deze zaken gemakkelijk controleerbaar zijn. Verwerende partij heeft hieromtrent echter geen vragen gesteld en in de beslissingen wordt dienaangaande ook geen enkele argumentatie opgebouwd, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen wensen hierna nog aan te kaarten dat er bij verwerende partij, zeker voor wat betreft personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, een vast systeem bestaat om te stellen dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen, doch dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de betrokkene. Verzoekende partijen wensen met de meeste klem tegen dergelijke werkwijze te protesteren, te meer nu de Poolse autoriteiten hebben besloten dat hen de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en deze status hen nu in België wordt geweigerd.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie waarbij tal van eigen beweringen worden geuit die berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven problemen in hun land van herkomst. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.20. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Verzoekende partijen verduidelijken in hun verzoekschrift overigens niet om welke gegevens het zou gaan en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Aangaande de kritiek dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben verricht naar bepaalde personen, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf rust en dat die alle feiten

en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten naar “derden” of “andere informatie”, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen ook hier niet verduidelijken om wie of wat het dan precies zou gaan, wordt dan ook onterecht aangevoerd.

Inzake de opmerking dat verzoekende partijen met de meeste klem tegen de werkwijze van verwerende partij wensen te protesteren, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangereikte feiten en elementen in aanmerking heeft genomen en dat zij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Van de door verzoekende partijen aangehaalde werkwijze is *in casu* geen sprake.

2.2.7.1. Verzoekende partijen halen aan dat zij bij hun feitenrelaas blijven, dat volgens hen wel degelijk overeenstemt met de werkelijkheid. Zij merken op dat zij dan ook niet anders kunnen dan dit verhaal te vertellen en dat hen niet kan worden verweten dat zij zichzelf in de geschetste omstandigheden nog meer in gevaar zouden hebben moeten brengen om nog de nodige bewijsstukken te verzamelen en/of meer informatie te bekomen.

2.2.7.2. De Raad wijst er ten eerste op dat verzoekende partijen, buiten de opmerking dat de door tweede verzoekende partij voorgehouden geheugenproblemen niet worden gestaafd aan de hand van – in België bekomen – medische documenten, in de bestreden beslissingen niet wordt verweten bepaalde documenten niet te hebben bijgebracht. Ten tweede kan evenmin uit de bestreden beslissingen worden afgeleid dat van verzoekende partijen werd verwacht dat zij zichzelf “in de geschetste omstandigheden” nog langer in gevaar zouden hebben moeten brengen om nog meer informatie te bekomen. Immers motiveert verwerende partij in haar beslissingen dat tweede verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende de indicaties dat eerste verzoekende partij na haar vertrek uit Tsjetsjenië nog zou worden gezocht en dat eerste verzoekende partij erg vage en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd betreffende de officiële beschuldigingen tegen haar, terwijl van iemand die stelt dat zij officieel door de autoriteiten wordt gezocht en die deze informatie van een vriend bij de 6de afdeling verkreeg kan worden verwacht dat die meer concrete informatie kan geven over de aard van de beschuldigingen die haar ten laste worden gelegd. Aangezien eerste verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat zij, vanuit België, via een familielid op de hoogte werd gesteld van dergelijke zaken, kan van haar dan ook worden verwacht dat zij zich terdege had geïnformeerd over de officiële beschuldigingen die tegen haar zouden zijn ingesteld (“...ik heb mijn familielid gevraagd hoe alles zit ze zeiden nu in officiële opsporing na vrijheidsberoving”, administratief dossier, stuk, p. 7).

Daar waar verzoekende partijen nog aanhalen dat hun vluchtproblematiek wel degelijk overeenstemt met de werkelijkheid en dat zij dan ook bij hun verklaringen blijven, wijst de Raad erop dat het louter bevestigen van het eerder naar voor gebrachte relaas niet volstaat om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen, aangezien verzoekende partijen hiervoor concrete argumenten dienen aan te reiken.

2.2.8.1. Verzoekende partijen opperen dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van hen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag. Zij menen dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermelden verzoekende partijen nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.8.2. Waar verzoekende partijen argumenteren dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissingen die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van hun asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.6.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partijen dat zij in de mate van het mogelijke hebben geantwoord op de aan hen gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wisten en ook niet konden weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de motieven van de bestreden beslissingen. Uit

de bestreden beslissingen blijkt overigens niet dat van verzoekende partijen wordt vereist dat zij “alles” zouden weten.

2.2.9.1. Verzoekende partijen betogen dat het feit dat zij niet van alles op de hoogte (kunnen) zijn niet tegen hen kan worden “gebruikt”, te meer nu zij telkens een plausibele uitleg hebben gegeven. Dat deze uitleg niet door verwerende partij wordt aanvaard is volgens hen een “*geheel subjectieve mening*” die niet kan leiden tot een weigeringsbeslissing, te meer uit het geheel van hun verklaringen en stukken blijkt dat wat zij stellen de waarheid is, hetgeen ook bevestigd werd door het feit dat hen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en tegen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om zomaar op basis van eigen inzichten hun aanvraag te weigeren, waarbij een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel hun verklaringen als de door hen neergelegde stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

2.2.9.2. De Raad verwijst dienaangaande (opnieuw) naar wat reeds werd gesteld in punt 2.2.6.2. en punt 2.2.8.2. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het feit dat hun uitleg (aangaande de vaststelling dat zij van bepaalde dingen niet of onvoldoende op de hoogte zijn) niet door verwerende partij wordt aanvaard, een “*geheel subjectieve mening*” is die niet kan leiden tot een weigeringsbeslissing, te meer nu uit het geheel van hun verklaringen en stukken blijkt dat wat zij stellen de waarheid is, hetgeen ook bevestigd werd door het feit dat hen de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, wijst de Raad er (nogmaals) op dat het louter volharden in het waarachtig karakter van hun verklaringen en het louter op algemene wijze kritiek uitoefenen op de motivering in de bestreden beslissingen, niet volstaat om de motieven in kwestie ook effectief in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.10.1. Verzoekende partijen vinden dat de argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden, en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat hun verklaringen zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig worden afgedaan, geenszins overtuigend is, temeer nu er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat tweede verzoekende partij “*ten zeerste getraumatiseerd*” is door hetgeen gebeurd is (in hun land van herkomst) en zij bovendien te kampen heeft met ernstige medische problemen.

2.2.10.2. Vooreerst wenst de Raad wederom te verwijzen naar wat gesteld werd in punt 2.2.6.2. Betreft de kritiek dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat tweede verzoekende partij ten zeerste getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt (en met het gegeven dat zij ernstige medische problemen heeft), merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat die coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat die de feiten die de aanleiding hebben gevormd voor de vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Zoals reeds gesteld, is dit, wat betreft de problemen die verzoekende partijen in Tsjetsjenië zouden hebben meegemaakt en riskeren in geval van terugkeer, *in casu* niet het geval. Verder stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat ook tweede verzoekende partij haar relaas op een uitgebreide manier uit de doeken heeft kunnen doen (administratief dossier, stuk 4). Uit niets blijkt dat zij hiertoe gehinderd was omwille van haar psychische/medische toestand. Evenmin brengen verzoekende partijen een medisch attest bij waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij dermate zou zijn aangetast of dat haar medische toestand in het algemeen dermate ernstig zou zijn dat zij in de volstrekte onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Waar verzoekende partijen betreffende de onwetendheden en onjuistheden van tweede verzoekende partij, meer bepaald aangaande het ogenblik van het thuiskomen na vrijlating van eerste verzoekende partij en haar daaropvolgende verblijfplaats, eveneens wijzen op het gegeven dat deze gebeurtenissen zich reeds lang geleden hebben voorgedaan, oordeelt de Raad dat kan worden aangenomen dat voormelde wezenlijke elementen in het beweerde asielrelaas die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst in het geheugen gegrift zijn zodat na het verstrijken van een zekere tijd desbetreffend waarheidsgetrouwe verklaringen kunnen worden afgelegd.

2.2.11.1. Inzake de onderling tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partijen en de vaststelling dat tweede verzoekende partij incoherente verklaringen heeft afgelegd betreffende de indicaties dat eerste verzoekende partij na hun vertrek uit Tsjetsjenië nog zou worden gezocht, verduidelijken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij de waarheid heeft verteld en dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen, waardoor zij incoherente verklaringen heeft afgelegd. Bovendien heeft tweede verzoekende partij herhaaldelijk aangegeven dat zij zich bepaalde dingen niet meer kan herinneren. Haar verklaringen kunnen volgens verzoekende partijen dan ook niet worden gebruikt om de geloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoekende partij onderuit te halen. Verzoekende

partijen merken nog op dat de geheugenproblemen waarmee tweede verzoekende partij kampt zomaar door verwerende partij aan de kant worden geschoven.

Nopens de voormelde incoherentie die werd vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van tweede verzoekende partij, halen verzoekende partijen nog aan dat hen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gezegd dat zij zeer kort moesten zijn en dat zij hun verhaal zeker niet uitgebreid mochten vertellen. Verzoekende partijen vinden het dan ook niet ernstig dat wordt opgeworpen dat zij niet alles zouden hebben verteld, aangezien zij steeds werden onderbroken en hen steeds werd aangemaand kort te zijn. Het één en ander had bovendien tot gevolg dat tweede verzoekende partij in "*grote paniek*" is geraakt en dat zij zeer bang is geworden. Dit gecombineerd met haar geheugenproblemen, maakt dat er geen waarde kan worden gehecht aan hetgeen al dan niet wordt vermeld in de vragenlijst. Verzoekende partijen vermelden tot slot dat verwerende partij "*totaal onredelijk streng is*", en dat zij niet objectief is in de beoordeling van de waarde van het hele gehoor, door zich te focussen op bepaalde delen van het relaas en een hogere waarde toe te kennen aan andere delen.

2.2.11.2. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Dit geldt des te meer nu het *in casu* flagrante tegenstrijdigheden/incoherenties betreft. Zo heeft tweede verzoekende partij onder meer verklaard dat haar echtgenoot nog enkele maanden bij een oom is gaan wonen voordat hij bij zijn moeder heeft verbleven, terwijl eerste verzoekende partij heeft gezegd dat zij diezelfde avond van haar vrijlating nog naar haar moeder werd gebracht en stelde tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij na hun vertrek uit Tsjetsjenië geen nieuws meer hebben vernomen in verband met hun problemen daar, terwijl tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer werd aangegeven dat haar moeder nog twee of drie keer werd bedreigd. Volgens verzoekende partijen kunnen deze vaststellingen worden goedgepraat door de geheugenproblemen van tweede verzoekende partij, waar verwerende partij geen rekening mee zou hebben gehouden. De Raad merkt echter op dat dergelijk verweer niet als verschoningsgrond voor de voormelde tegenstrijdigheden/incoherenties kan worden aangenomen, hierbij verwijzend naar hetgeen reeds gesteld werd in punt 2.2.10.2.

Waar verzoekende partijen menen dat het feit dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten te vermelden dat haar moeder nog een aantal keren werd bedreigd na hun vertrek uit Tsjetsjenië kan worden vergoelijkt door het feit dat haar gehoor zeer kort was en dat erop gehamerd werd dat zij haar relaas op zeer beknopte wijze diende uiteen te zetten en dat haar derhalve niet de mogelijkheid werd geboden om dergelijke zaken te vermelden, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vreesen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van tweede verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 10). De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat tweede verzoekende partij dergelijke zaken niet spontaan zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat tweede verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen zonder dat dit door vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt tweede verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, p. 4).

Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat tweede verzoekende partij niet de kans werd geboden om tijdens dit interview alle belangrijke elementen van haar asielrelaas uiteen te zetten. Verder merkt de Raad nog op dat uit de lezing van de vragenlijst van tweede verzoekende partij evenmin kan worden afgeleid dat zij niet in staat was om de essentiële elementen van haar asielrelaas weer te geven omdat zij toen in “*grote paniek*” is geraakt. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan tweede verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet werd gevraagd of er nog nieuws was over hun problemen na het vertrek uit hun land van herkomst.

Daar waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat verwerende partij niet objectief is in de beoordeling van de waarde van het hele gehoor, door zich te focussen op bepaalde delen van het relaas en een hogere waarde toe te kennen aan andere delen, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve kan ook hier verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 2.2.6.2.

2.2.12.1. Aangaande de vaststelling dat eerste verzoekende partij vage en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het feit dat zij officieel zou worden gezocht in Rusland, opperen verzoekende partijen dat er *in casu* geen sprake is van enige tegenstrijdigheid of onduidelijkheid. Wel is het zo dat eerste verzoekende partij haar land van herkomst reeds had verlaten, waardoor zij dient voort te gaan op hetgeen haar vriend R. aan haar moeder vertelt. Verzoekende partijen stellen dat het duidelijk is dat haar moeder meer weet dan hetgeen zij hen heeft verteld, maar dat zij bang is om hen alles te vertellen.

Verzoekende partijen lichten verder toe dat eerste verzoekende partij officieel wordt gezocht in de Russische Federatie, dat zij al eens gearresteerd werd in 2007 en dat zij toen slechts met de grootste moeite kon worden vrijgekocht en dat eerste verzoekende partij werd vervolgd wegens beweerde hulp aan de rebellen, doch dat dit niet correct was, er was enkel de verhuur van het appartement aan ‘Memorial’.

Verzoekende partijen geven ook nog aan dat eerste verzoekende partij niet veel informatie kan geven over de plaats waar zij werd vastgehouden omdat er een kap over haar hoofd was nadat zij werd gearresteerd. Zij weet enkel dat zij is opgepakt in Grozny en dat er vervolgens 20 à 30 minuten met de auto is gereden tot de detentieplaats, die ergens in de onmiddellijke nabijheid gelegen was van Andreysjaya Dalina.

2.2.12.2. De Raad merkt vooreerst op dat het herhalen van de reeds naar voor gebrachte en door verwerende partij beoordeelde asielproblematiek en het ontkennen van door verwerende partij vastgestelde onduidelijkheden/onwetendheden/tegenstrijdigheden, niet volstaat om de motivering in kwestie in een ander daglicht te plaatsen. Het opgeworpen excuus dat eerste verzoekende partij over bepaalde zaken niet meer kon vertellen omdat zij niet meer in haar land van herkomst verblijft en alles onrechtstreeks via haar moeder dient te vernemen, die haar uit angst dan weer niet alles vertelt, kan door de Raad niet worden aanvaard. Eerste verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor immers het volgende aan: “*ik heb familielid opgebeld en hij liet me weten dat ik dar wordt gezocht (...) hij zegt dat ik in officiële opsporing werd geplaatst*” (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Dat verzoekende partijen dergelijke informatie alleen via hun moeder zouden (kunnen) verkrijgen, die hen niet volledig op de hoogte durft te stellen, valt derhalve niet te rijmen met de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze uitleg op geen enkel moment door eerste verzoekende partij wordt verschaft tijdens haar gehoor, waardoor het dan ook als een *post factum*-bewering dient te worden beschouwd. Dat verzoekende partijen niet de moeite zouden hebben genomen om zich terdege te informeren over de stand van zaken in hun land van herkomst, hoewel eerste verzoekende partij heeft aangegeven een vriend te hebben bij de 6de afdeling die haar meer informatie kan verschaffen, betreft een houding die niet in overeenstemming te brengen valt met de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoekende partijen nog uitleggen waarom eerste verzoekende partij niet veel informatie kan geven over de plaats waar zij werd vastgehouden, stelt de Raad vast dat dergelijk verweer berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Eerste verzoekende partij wordt immers verweten geen informatie te kunnen verschaffen over de detentieplaats waaruit zij “*volgens de officiële beschuldiging*” – die volgens hen niets te maken heeft met de werkelijke redenen waarom eerste verzoekende partij wordt geviséerd door de autoriteiten – zou zijn ontsnapt.

2.2.13.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen in verband met het feit dat de moeder van eerste verzoekende partij lange tijd een appartement heeft verhuurd aan 'Memorial', verklaren verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij een appartement verhuurde aan 'Memorial' doch dat zij hiermee gestopt is in 2008 omwille van de problemen die zij hierdoor heeft ondervonden. Wat eerste verzoekende partij echter niet wist, is dat haar moeder nadien het appartement nog heeft verhuurd aan 'Memorial' tot in 2010. Zij is dit pas nadien te weten gekomen.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zelf een huurcontract met 'Memorial' en een brief van O. T., hoofd van de vertegenwoordiging van 'Memorial' in Grozny hebben bijgebracht waarmee zij aantonen dat haar moeder tot 2010 een appartement aan 'Memorial' verhuurde, hetgeen door verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken. Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoekende partij, die reeds sinds april 2008 vertrokken is uit de Russische Federatie, pas de dag voor haar gehoor op het Commissariaat-generaal naar haar moeder heeft gebeld om het huurcontract op te vragen, nadat zij de brochure waarin meer toelichting wordt gegeven over het aanvragen van asiel grondig had doorgenomen en zij tot het besef was gekomen dat zij toch best iets zou voorleggen op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Dat eerste verzoekende partij dit document, waaruit blijkt dat het appartement tot 2010 werd verhuurd aan 'Memorial', niet eerder heeft opgevraagd en dat haar moeder haar simpelweg niet op de hoogte zou hebben gesteld van het feit dat zij dit appartement nog twee jaar langer is blijven verhuren aan voormelde organisatie, betreft een gang van zaken die totaal ongeloofwaardig overkomt, aangezien eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij vervolging van de Russische autoriteiten vreest net omwille van het feit dat haar moeder een appartement aan 'Memorial' had verhuurd. In die zin acht de Raad het ook bijzonder ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij heeft nagelaten om tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van de rechtstreekse oorzaak van haar vlucht uit haar land van herkomst. Waar verzoekende partijen (ook hier) ter verschoning aanvoeren dat hen telkens werd gezegd dat zij zeer kort moesten zijn en dat zij hun verhaal niet uitgebreid mochten vertellen, wijst de Raad erop dat wat dienaangaande reeds werd gesteld in punt 2.2.11.2., naar analogie kan worden toegepast voor wat betreft eerste verzoekende partij (zie administratief dossier, stuk 10).

2.2.14. Waar verzoekende partijen een korte theoretische uiteenzetting geven over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijken te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden (waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden) kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissingen.

2.2.15. Aangaande de uitleg dat verzoekende partijen niet in Polen konden blijven, gezien de algemene dreiging aldaar door vluchtelingen uit Tsjetsjenië en de bedreiging voor hen persoonlijk en voor hun gezin en dat het algemeen bekend is dat het leven van vluchtelingen uit Tsjetsjenië in Polen ten zeerste in gevaar is aangezien de Poolse overheid actief meewerkt met de Russische overheid om deze mensen op te pakken, stelt de Raad vast dat – daargelaten de opmerking dat dit een blote bewering betreft die geenszins wordt gestaafd met objectieve informatie – uit het feitenrelaas dat in de bestreden beslissingen wordt weergegeven blijkt dat verzoekende partijen Polen hebben verlaten omdat het er moeilijk is voor niet-Polen om werk te vinden, de sociale instellingen er slechts voor de duur van één jaar hulp bieden en dat verzoekende partijen daarna geen geld meer hadden om in het onderhoud van hun gezin te voorzien, hetgeen ertoe heeft geleid dat tweede verzoekende partij psychische problemen kreeg. Eerste verzoekende partij heeft eveneens verklaard dat zij tussentijds nog enkele malen naar Polen is teruggekeerd om hun verblijfsdocumenten aldaar in orde te houden. Gelet op deze vaststellingen, kunnen verzoekende partijen in hun verzoekschrift bezwaarlijk beweren dat zij Polen hebben moeten verlaten omdat zij er worden bedreigd en zij er het risico lopen om te worden opgepakt. Het *post factum* beweren van dergelijke zaken is niet ernstig.

2.2.16. Daar waar verzoekende partijen nog betogen dat elke asielaanvraag inzake asiel vanwege een persoon die afkomstig is uit Tsjetsjenië ten minste grondig dient te worden onderzocht, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag, dat in elk geval nooit hun persoonlijke situatie werd onderzocht of dat dit minstens niet blijkt uit de motivering in de bestreden beslissingen en dat verwerende partij zich niet zomaar "*exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie*", meent de Raad nogmaals te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.6.2. en punt 2.2.20.

2.2.17. Betreft het betoog van verzoekende partijen dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging *“door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen”*, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar *“vorige beslissingen”*. Voormelde argumentatie is dan ook compleet irrelevant.

2.2.18. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen opgegeven redenen waarom zij hun land van herkomst zijn moeten ontvluchten. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Verzoekende partijen hebben ook niet aannemelijk gemaakt dat zij in Polen een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden. Betreft de vraag of verzoekende partijen een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden in hun land van herkomst, verwijst de Raad naar onderstaande uiteenzetting.

2.2.19.1. Verzoekende partijen voeren aan dat geenszins correct gemotiveerd werd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en dat door verwerende partij geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Verzoekende partijen trachten op uitgebreide wijze in hun verzoekschrift aan te tonen dat zij in Tsjetsjenië een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Zij verwijzen dienaangaande naar de vele en diverse mensenrechtenschendingen die er nog plaatsvinden en naar de problematische veiligheidssituatie aldaar. In dit verband wordt door verzoekende partijen verwezen naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, naar *“een arrest van 17 februari 2009”* van het Hof van Justitie en naar de vroegere *“jurisprudentie van de VBC”*. Zij wijzen er ook op dat de Poolse asielinstanties één en ander bevestigd hebben en hen de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegekend, doch dat de bestreden beslissingen in alle toonaarden zwijgen over *“deze erkenning door de Poolse autoriteiten”*.

2.2.19.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand betoog uitgaat van een gebrekkige/verkeerde lezing van de bestreden beslissingen en verwijst voor de duidelijkheid naar de motivering die verwerende partij dienaangaande heeft uiteengezet: *“Er moet vooreerst worden vastgesteld dat jullie volgens de informatie verkregen vanwege de Poolse asielinstanties waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, in 2009 in Polen de subsidiaire bescherming (pobytt) werd toegekend. Uit informatie vanwege diezelfde asielinstanties en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat dit statuut jullie niet is ontnomen en nog steeds geldig is (zie landeninformatie 3). Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu met zekerheid kan worden gesteld dat u in Polen nog steeds kunt genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, kan u geen belang doen gelden om uw in België ingediende asielaanvraag opnieuw te laten onderzoeken in het kader van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ten aanzien van de Russische Federatie.”* Gelet op het voorgaande, stelt de Raad dan ook vast dat de ganse uiteenzetting in het verzoekschrift waarmee verzoekende partijen trachten aan te tonen dat zij een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, niet relevant is, aangezien verzoekende partijen geen belang meer hebben om hun asielaanvraag ten aanzien van Tsjetsjenië, wat betreft de vraag of zij in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, te laten onderzoeken.

2.2.20. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de zeer uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 13 en stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 juni 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT